

ger jeg til Grund uden at tale om Stigningen hverken af Ølsforbruget, Sufferforbruget eller noget andet. Men saa siger den ærede Minister: Jeg har nu anstillet et Skøn, at det ikke er mere end 39,000 Tønder for alle de Bryggerier, som ikke have gjort Anmeldelse. Det er dette Skøn, som jeg anser for aldeles urigtigt. I saa Henseende staar Skøn imod Skøn. Den ærede Minister har anstillet det lavest mulige Skøn, ja endog saa lavt et Skøn, at enhver kan se, at det er altfor lavt. At tre store kjøbenhavnske Bryggerier med Tillæg af tre mindre Provinzbryggerier kun skulde have produceret 39,000 Tønder i 1888, er saa utroligt, at ingen kan gaa ud fra dette Skøn. Jeg gaar ud fra det Skøn, at de have produceret snarere 100,000 Tønder mere, og jeg tror, at dette Skøn vil komme Sandheden nærmere. Nu siger den ærede Minister, at jeg er uberettiget til at forlaste hans Skøn, naar jeg ikke kan møde med Opgivelse fra de paagældende Bryggerier af, hvor meget de have produceret. Jeg troede, at den ærede Minister efter 1½ Aars Forløb vilde have haft lettere derved end jeg som Privatmand, og man maatte snarere fra Regeringens Side, som møder med et saadant Skøn, kræve en saadan Undersøgelse, end man kan forlange det af det enkelte Medlem af Tinget, som ikke har de Midler, som Regeringen er i Besiddelse af, til at fremkalde Undersøgelser, og som kun staar kritiserende lige over for de Angivelser, som Regeringen kommer med. Jeg paaviser Manglen og siger, at den er saa iøjensynlig, at det Skøn, den ærede Minister har haft, maa forlastes, og saa siger den ærede Minister: Bevis, at mit Skøn er fejl! Men det er en uberettiget Maade at ræsonnere paa. Saa kommer endvidere det nye Moment, og det ser den ærede Minister fuldstændig bort fra. Ved Lovens Forelæggelse i Landstinget for 4 à 5 Maaneder siden beregnede den ærede Minister Indtægten af Forbruget af stattepligtigt Øl i 1888 til 600,000 Tønder. Men nu er der kommet mere stattepligtigt Øl til, og det vil den ærede Minister ikke tage Hensyn til. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds sagde, at det var altfor højt at anslaa Bitterøl- og Dobbeltølproduktionen til 50,000 Tønder, thi den var ikke mere end 9,000 Tønder. Jeg veed ikke, hvor det ærede Medlem har dette Tal fra, som det første Gang hører her, men han indskrænkede sig i alt Fald kun til de kjøbenhavnske Bryggerier, og for hele Landet vil den under alle Omstændigheder være en Del mere. Jeg har imidlertid al Grund til at antage, at Produ-

tionen har været betydelig større, end det ærede Medlem har angivet, og naar det ærede Medlem saa opstillede derimod noget Øl, som er blevet frit, saa veed jeg virkelig ikke, hvad det er for noget. Ganske sikkert er undergæret Øl, bajerst Øl under 2¼ pCt. blevet frit, men jeg drifter mig til at spørge, om noget Menneske i Danmark kender bajerst Øl under 2¼ pCt. Det Øl eksisterer ganske sikkert ikke. Bajerst Øl er over 4 pCt., men bajerst Øl under 2¼ pCt. hører vistnok til, hvad det ærede Medlem betegnede som Fantaster. Lad os derfor holde det udenfor! Derimod hører Bitterøl og Dobbeltøl, som produceres og forbruges her i Danmark, ikke til Fantasierne; vi vide alle, at det er solide, gode og gavnlige Drikke, som vi alle kende. For det første er altsaa den ærede Ministers Beregning af Forbruget i 1888 urigtig paa Lovforslagets Grundlag, og for det andet har den ærede Minister undladt at søge det Svantum Øl til, som er kommet til i Landsstinget. Men som jeg allerede i mit første Foredrag tillod mig at bemærke, jeg har ved mit Endringsforslag slet ikke selv taget noget Udgangspunkt ved min Beregning over Ølsforbruget. Jeg har stillet mig paa den ærede Ministers Standpunkt og sagt: Ølsforbruget er 600,000 Tønder. Det gaar den ærede Minister ud fra — vel, saa holder jeg mig til hans Ord i saa Henseende, saa holder jeg mig til, at den ærede Minister kun kræver en Indtægt, baseret derpaa, og ikke en Indtægt, baseret paa den rette Beregning. Naar den ærede Minister selv har angivet og vedbliver at hævde her i Tinget, at Ølsforbruget i 1888 var 600,000 Tønder, saa tager jeg det til Udgangspunkt, og derpaa er Endringsforslaget baseret. Nu indvendte den ærede Minister mod Endringsforslaget for det første, at i Kalenderaaret 1895 skulde ¾ af Aaret regnes til den lavere Afgift og kun ¼ af Aaret til den højere Afgift, og det har den ærede Minister Ret i. Men jeg tror ikke, at man fra Ministeriets, fra Statskassens Side vil kunne beklage sig derover. Tværtimod, det vil blive en Fordel for Statskassen for det ene Aars Vedkommende, som det saar Indskyldelse paa. Men, som den ærede Minister fuldkommen rigtig bemærkede, ligger der jo mindre Bægt derpaa, eftersom det kun er et Aar, der er Tale om, og jeg tillader mig derfor ligeom den ærede Minister til en vis Grad at se bort derfra. Den ærede Minister vil som sagt ikke kunne beklage sig derover, da Statskassen jo faar mere Indtægt derved. Hovedbestemmelsen i Endringsforslaget er, som den ærede Minister fuldkommen rigtig bemærkede, det, at 9 Millioner skulde sættes som Normalsummen